

DE MITFORD-MOORDEN: DEBORAH

Ander werk van Jessica Fellowes

De Mitford-moorden (2019)
De Mitford-moorden: Pamela (2020)
De Mitford-moorden: Diana (2020)
De Mitford-moorden: Unity (2021)
De Mitford-moorden: Jessica (2022)

JESSICA FELLOWES

De Mitford- moorden: Deborah

Vertaald door Alexandra van Raab van Canstein

'VOLT

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Proloog

Londen, 17 april 1941

Zelfs na acht maanden van zware bombardementen wist Louisa Sullivan nog altijd niet wat het ergste was aan het geluid van een vallende bom: het onafgebroken gefluit dat de angst steeds verder opschroefde en het onmogelijk maakte te voorspellen waar hij neer zou komen, of de plotselinge zwarte stilte die inviel in de seconden nadat het was opgehouden. In die donkere tijdspanne bevond zich het moment van verwoesting en dood, je wist alleen niet op welke plaats. Soms leek het alsof het je zelf was overkomen maar dat je het nog niet voelde omdat de snelheid van pijn trager is dan de snelheid van geluid. Je wachtte, met ingehouden adem, tot je wist of je nog leefde. En als dat zo was, volgde er geen opluchting, want nu moest je uitvinden wie er was omgekomen. Eén ding wist je zeker: er was iemand dood die een paar seconden geleden nog had geleefd.

Een groot voordeel van het doorbrengen van de nacht in de Londense ondergrondse – zoals Louisa en haar vijf jaar oude dochter Maisie meestal deden, slapend op het perron van Hammersmith – was dat je de bommen wat minder duidelijk hoorde. Guy, Maisies vader, was er zelden bij omdat hij zo veel mogelijk diensten draaide bij de Home Guard, de verdedigingsorganisatie van het Britse leger voor mannen die niet in aanmerking kwamen voor militaire dienst. Louisa en hij discussieerden vaak over het feit dat Mai-

sie niet was geëvacueerd. Hij vond dat de veiligste keuze voor hun enige kind, maar Louisa moest er niet aan denken haar af te staan aan een onbekend gezin in een onbekend deel van het land. Tijdens de schemeroorlog waren enkele kinderen terug naar Londen gebracht en er deden verhalen over verschrikkelijke verwaarlozing de ronde. Guy bracht daar dan, zonder veel succes, tegen in dat de overgrote meerderheid goed was verzorgd.

Liggend op het betonnen perron, met haar winterjas als schamel matras, drukte Louisa Maisie wat dichtertegen zich aan en rook de zoete geur van haar pas gewassen haar. Haar dochter reageerde door zich al slapend nog dichtertegen haar moeder aan te nestelen, terwijl ze haar handjes onder haar wangen legde. Er lag een dunne deken over hen heen, al kwam hij niet verder dan Louisa's knieën. Met haar kind in haar armen dacht ze aan het huwelijk van Deborah Mitford dat over twee dagen plaats zou vinden. Maisie zou een van de bruidsmisjes zijn. Louisa had de Mitfords leren kennen toen ze hun kindermisje was, iets meer dan twintig jaar geleden, maar de verhoudingen waren inmiddels enorm veranderd.

De oudste van de zes dochters, Nancy, was niet langer een Mitford nu ze getrouwd was met Peter Rodd, die bij de Welsh Guards zat en nu strijd leverde in Addis Abeba, tot grote opluchting van Nancy. Louisa wist dat er onlangs een korte maar hevige liefdesaffaire had plaatsgevonden. Desalniettemin had Nancy zich op vrijwilligerswerk gestort met een geestdrift die weinigen zouden hebben verwacht van een vrouw die beweerde alleen te werken zodat ze zich een taxi kon permitteren in plaats van de bus. Ze was ambulancechauffeur geweest, had in haar vaders Londense huis aan Rutland Gate Joodse vluchtelingen opgevangen en werkte nu voor de Vrije Fransen in Londen.

Louisa stelde zich Nancy voor in haar bed, rillend van angst, eindelijk o piekerend over de vragen die iedere dag in ieder café en op iedere hoek van de straat werden bediscussieerd: moest je je huis verlaten en naar de schuilkelder rennen, kon je beter naar de bovenste verdieping van je huis gaan of kon je de dood het best vanuit je eigen warme bed in de ogen zien? Het waren niet zozeer de

gierende bommen waar ze last van had, zei Nancy, maar meer de sirenes, de voortdurende zoeklichten en de onheilspellende rode linten die een straat afsloten. Ze woonde maar een paar straten van station Paddington, waarvan ze wist dat het een doelwit was. Zolang het licht was kon ze op pad om goed te doen. In de kleine uren van de nacht, in het verstikkende duister, kon ze niets.

Diana zat in de Holloway-gevangenis; ze was gearresteerd vanwege haar fascistische sympathieën. Louisa stelde zich haar voor op een dun matrasje, in het donker en hevig bibberend, niet van angst maar door het ontbreken van verwarming. Nancy had verteld dat Diana, ondanks alle schaarste, nog altijd een bontjas droeg; een excentrieke maar onontbeerlijke luxe, beweerde ze, vanwege de kou in haar cel. In haar brieven schreef Diana dat ze voortdurend aan haar kinderen dacht. Die zaten veilig op het platteland in Rignell House, bij hun tante Pamela. Max, de jongste, was pas drie maanden oud geweest toen Diana elf maanden geleden werd gearresteerd. Ze had zijn eerste woordjes gemist, zijn eerste stappen. Voor Alexander van drie zou zijn moeders afwezigheid moeilijker zijn, wist Louisa. Hij zou zich haar nog goed kunnen herinneren en Pamela had verteld dat hij zich wanhopig snikkend aan Diana vastklampte wanneer het halfuur bezoektijd voorbij was. Zelfs Diana zei nu dat het misschien beter was om maar helemaal niet te komen. Haar echtgenoot, sir Oswald Mosley, de leider van de Britse Unie van Fascisten, kwijnde weg in een andere gevangenis. Ook al was een nicht van hun vader getrouwd met Winston Churchill, de minister-president, Diana en sir Oswald bleven opgesloten zonder aanklacht en zonder proces.

Pamela, inmiddels achter in de dertig, was nog altijd even stevig en kordaat. Ze was zo'n beetje het anker van de familie en in die rol had ze Diana's zoontjes in huis genomen. Niemand wist natuurlijk voor hoelang het zou zijn. Pamela bestierde haar eigen boerderij bij Rignell House. Haar man, Derek Jackson, was piloot bij de Britse luchtmacht, de RAF. Louisa had met de jongens te doen: Pamela was een oprecht, integer mens, maar ze had niets moederlijks. De vroegere nanny van de familie Guinness, nanny Higgs, was met de kinderen meegekomen en Louisa hoopte maar dat zij wat scheuti-

ger met haar genegenheid was. In ieder geval waren ze veilig, daar in het landhuis.

Decca, zoals de familie Jessica noemde, was in Washington, ver van het gevaar, en ging helemaal op in haar pasgeboren baby Constanca. Haar man, Esmond Romilly, had zich, nu hij zeker wist dat het VK de strijd met het fascisme was aangegaan, aangemeld om mee te vechten en volgde een opleiding bij de koninklijke Canadese luchtmacht. Tijdens hun korte huwelijk hadden ze al grote tegenslag gekend: hun eerste kind was een paar maanden na haar geboorte overleden aan de mazelen.

Tom Mitford, de broer van de zes meisjes, vocht ergens in Libië. Louisa wist dat hun ouders, lord en lady Redesdale, doodsangsten uitstonden: Tom was hun enige zoon. Maar in een oorlog was geen plaats voor uitzonderingen. Alles was extra ingewikkeld omdat Tom niet tegen Duitsland wilde vechten en er een verzoek was ingediend om hem bij de Noord-Afrikaanse campagne in te zetten. Maar niemand had enig idee van wat hij daar precies deed; het was zo ver weg en zo anders dan hun eigen oorlogservaringen. Het had net zo goed een missie naar de maan kunnen zijn geweest. Ze konden alleen maar hopen en bidden dat hij het zou overleven en veilig thuis zou komen.

Die nacht viel er een bom op Rutland Gate, waar de jongste zus Deborah – Debo voor haar familie – lag te slapen. De schok van de inslag schudde haar wakker en door de luchtverplaatsing vloegen in de balzaal, waar over twee dagen haar huwelijksfeest zou plaatsvinden, alle ramen uit hun sponningen. Ze sprong uit haar bed, trok haar kamerjas aan en rende snel naar beneden, waar ze Muv en Farve aantrof in de hal. Er hing een scherpe rooklucht en ze hoorden de sirenes naderbij komen. Unity, haar oudere zus en een verstokte fascist, kwam een paar minuten later met trage, zware stappen de trap af. Bij het uitbreken van de oorlog had ze geprobeerd zelfmoord te plegen met een met parelmoer ingelegd pistool, maar de kogel was vast blijven zitten in haar hersens.

‘Wat was dat?’

‘Het klinkt alsof er een bom in onze straat is gevallen.’

Voor het eerst sinds het uitbreken van de oorlog was Deborah

echt bang. Haar vader deed de voordeur open en stapte naar buiten. Het was aardedonker, maar ze hoorden chaotische geluiden van mensen op straat, ambulances en geschreeuw van de Home Guard, die mensen op afstand probeerde te houden.

Lord Redesdale kwam weer naar binnen, zo wit als een vaatdoek. ‘Het was nummer tweeëntwintig,’ zei hij.

‘Maar dat is maar twee deuren verder. Waar meneer en mevrouw...’

Lady Redesdale onderbrak haar dochter. ‘Ja, ze waren thuis. Ze zouden naar de bruiloft komen.’ Haar stem trilde bij het laatste woord.

Unity knielde neer op de koude tegelvloer. ‘Ik zal voor ze bidden. Onze Vader, die in de hemel zijt...’

Op de ochtend van Deborahs bruiloft, 19 april 1941, stond in de krant dat er alleen al in Londen ruim duizend doden en meer dan tweeduizend gewonden waren gevallen tijdens deze ene nacht van bombardementen. Maar de dood was een oude bekende en het geluk weet ook tijdens oorlog nog weleens door te breken, als een enkele bloem in een woestijn. Deborah trok haar jurk van witte tule aan en breeduit lachend werd ze nog diezelfde middag lady Cavendish.

Hoofdstuk een

17 december 1941

‘Volgende station Hassop.’

Bij de aankondiging van de conducteur keek Louisa opnieuw naar buiten, al was ze het landschap niet bepaald vergeten. Ze had haar ogen nauwelijks van het voorbijrazende uitzicht afgehouden sinds ze een paar uur geleden uit Londen waren vertrokken, op weg naar het noorden. Het afgelopen uur had de trein uitgestrekte heidegebieden doorkruist en de diepbruine en rijke paarse kleurschakeringen onder een staalgrijze lucht gaven Louisa het gevoel dat ze Cathy naar Heathcliff kon horen roepen. Ook zonder het uitzicht vertelden de namen van de stations haar trouwens al dat ze in een andere wereld waren: Matlock, Darley Dale, Bakewell.

Tot een paar weken geleden was Louisa nog helemaal niet van plan geweest dit uitstapje te maken, maar tijdens een lunch met Nancy had Louisa haar hart uitgestort over het aanhoudende gezuzie met Guy over haar weigering Maisie naar het platteland te evacueren. Als voorlopige oplossing had Nancy haar uitgenodigd om Kerstmis met de Mitfords te komen vieren.

Nancy vertelde dat Deborah iedereen wilde opvrolijken – ‘nu Diana wegwijnt in Holloway, Muv en Farve nauwelijks hun mond opendoen, Decca vastzit in Amerika, al onze mannen aan het front zijn en ze zelf zo’n vreselijk verdriet om de baby heeft’ – en de familie had uitgenodigd in het huis van haar schoonfamilie in

Derbyshire. Het scheen nogal groot te zijn en sinds de oorlog was er een school in gevestigd, maar tijdens de kerstvakantie gingen de leraren en leerlingen naar huis. Nancy zei dat Louisa haar een plezier zou doen door te komen omdat ze behoefte had aan een medestander en aan iemand die iedereen in het gareel hield, maar Louisa vermoedde dat het gewoon vriendelijkheid van Nancy was. Toen ze de Mitfords twintig jaar geleden had leren kennen, was dat in de rol van bediende en hoewel de tijden waren veranderd, waren de oudere, stijvere leden van de aristocratie, zoals Nancy's ouders, dat niet. Haar aanwezigheid als gast in de salon zou wel eens de knuppel in het adellijke hoenderhok kunnen zijn.

Maisie, inmiddels zes jaar oud, zat naast haar moeder en bladerde stilletjes door haar boek, *De avonturen van Bruintje Beer*, dat gekreukelde bladzijden had van het veelvuldig in bad vallen en de vele omgestoten glazen melk. Maisie had de vertrouwde plaatjes van het beertje in zijn geelgeruite broek nodig, ze stelden haar gerust nu ze zonder haar vader het onbekende tegemoet denderden. Louisa stopte een van haar dochters bruine krullen achter haar oor en gaf haar een zoen, wat een flauw glimlachje opleverde. Er klonk een fluitje, gevolgd door het gieren van de treinremmen en stoomwolken voor de ramen. Louisa pakte Maisies hand. 'We zijn er,' zei ze. 'Op naar ons nieuwe avontuur.'

Tijdens het uitstappen, wat nogal een gedoe was met hun twee kartonnen koffers, hoeden, gasmaskers en Maisies lievelingstedybeer Fizz, zagen ze niet meteen dat Deborah door de stoom op hen af was komen rennen. Ze bukte zich om Maisie een kus te geven en nam toen een van de koffers over van Louisa.

'Wat heerlijk om jullie beiden te zien!' Ze moest bijna schreeuwen om zich verstaanbaar te maken boven het lawaai van de andere in- en uitstappende reizigers, soldaten op verlof en hun vriendinnetjes die hun in de armen vlogen.

'Erg vriendelijk van je om ons te komen ophalen. We hadden best een taxi kunnen nemen.' Louisa werd plotseling een beetje verlegen en formeel tegenover deze jonge vrouw. Toen Deborah werd geboren, was Louisa zo oud geweest als Deborah nu en werkte ze als kindermisje voor de Mitfords. De teleurstelling over het

feit dat ze een meisje was in plaats van een jongen – waar hevig naar werd verlangd na vijf meisjes en Tom – was zo groot geweest dat de familie de eerste drie weken nauwelijks naar haar had omgekeken. Ze had de reservestamhouder moeten zijn, herinnerde Louisa zich. En nu stond ze hier, lachend en babbelend. Ze was gekleed in het soort kleren waarvan Louisa wist dat ze die het liefst droeg: een rok en een jasje van zwaar tweed, stevige schoenen en een vilten dophoed. Ze leek voorbereid op een lange wandeling, niet op een ritje naar het station.

‘Ik zou er niet over peinzen jullie met de taxi te laten gaan, en ik moest sowieso even naar het dorp voor wat dingetjes, dat kan mooi op de terugweg. We zijn min of meer aan het kamperen in het grote huis. Het is een enorme janboel en in de kamers die de school niet gebruikt zit alles onder het stof, maar ik ben zo blij dat we met Kerstmis allemaal samenkomen. Er is helemaal geen personeel, behalve een paar vreemde snuiters en een stel dienstmeisjes dat ik in de buurt heb opgeduikeld. Ik ben bang dat we allemaal de handen uit de mouwen moeten steken.’ Deborah ratelde verder, terwijl ze enigszins buiten adem met hen naar de auto liep.

Maisie pakte Louisa’s hand wat steviger vast en Louisa gaf haar een kneepje terug. ‘Ik wil graag meehelpen waar ik kan,’ zei ze tot haar eigen verbazing, maar ze wist dat ze haar hulp kon aanbieden zonder weer tot bediende te worden gereduceerd. Het detectivebureau van Louisa en Guy, Sullivan & Cannon, was nog steeds in bedrijf, ondanks Guys verplichtingen aan de Home Guard. Ze hadden vrij veel zaken van vermiste personen gehad, aangebracht door familieleden die de politie, begrijpelijk genoeg, niet van hun oorlogstaken wilden afhouden. En net als alle andere detectives hadden ze altijd genoeg werk aan het schaduwen van echtgenoten en echtgenotes die werden verdacht van overspel.

Maisie zat voor in de auto tussen haar moeder en Deborah en slaakte opgewonden kreten bij het zien van alle knopjes en schakelaars; ze had nog niet vaak in een auto gezeten. Het was een zwarte Bentley met een lange motorkap en Louisa vond het zelf ook best chic om in zo’n slee te zitten.

‘Wat een schatje,’ zei Deborah met een blik op Maisie terwijl ze

soepel vanaf het station de weg op draaide. Het was een grootmoedige opmerking. Nu ze zaten zag Louisa dat Deborahs taille breder was dan toen ze trouwde: een treurige herinnering aan het feit dat het lichaam niet weet wat er is gebeurd met het kind dat het heeft gedragen en schaamteloos een verschrikkelijk verdriet verraadt. In plaats van verder over haar dochter te praten, begon Louisa over iets anders.

‘Wat is het dichtstbijzijnde dorp?’

‘Nou, je hebt Pilsley, dat hoort bij het landgoed, landgoed Devonshire. De Devonshires zijn mijn schoonfamilie. Hun achternaam is Cavendish, maar hun titels zijn lord en lady Devonshire.’ Ze leek te wachten tot Louisa aangaf dat ze dit mysterieuze aspect van de aristocratie had begrepen, vergetend dat Louisa het zich al lang geleden eigen had moeten maken. ‘Pilsley bestaat voornamelijk uit huizen, maar het heeft een postkantoor, wat heel handig is. Het is op loopafstand en heeft een aardige, kleine pub, de Devonshire Arms. En verder is er Baslow, met een behoorlijke winkel en Café Strutts, waar ze heerlijke *ham and eggs* schijnen te serveren. Op de fiets ben je er in twintig minuten en er zijn genoeg fietsen die je kunt lenen. Maar voor onderbroekenelastiek, shampoo enzovoort gaan we naar Bakewell. Dat kan het best met de auto, dan ben je er vrij snel. Zeg het vooral als je er een keer heen moet, er is altijd wel iemand die je kan brengen.’

‘Waar gaan we nu heen?’ vroeg Maisie, die haar gebalde vuistjes voor zich uit had gestoken en in de ‘tien voor twee’-positie de sturende Deborah nadeed.

‘Zou u ons misschien naar Baslow willen brengen, juffrouw Maisie?’ antwoordde Deborah. ‘Dan moet u hier naar links. Daar gaan we; als u gelijk met mij aan uw stuur draait, dan zijn we er zo.’ Giechelend namen ze samen de bocht.

Baslow was een erg mooi, klein dorpje met een stenen brug over de rivier die erdoorheen liep. Na de angst en vervreemding die de oorlog in Londen teweegbracht, de voortdurende kakofonie van het luchtalarm en de ambulances, leek dit wel een Disney-versie van Engeland. Er waren weinig mannen op straat, wat niet

zo vreemd was, en geen van hen was in uniform, wat wél verraste. De vrouwen liepen rustig in plaats van gejaagd, en maar weinigen hadden een gasmaskertas over hun schouder. De gebouwen waren van lichtgrijze steen en allemaal onbeschadigd. In Londen was Louisa gewend geraakt aan straten met doormidden gescheurde huizen, de schilderijen nog aan de muur, maar zonder vloeren of plafonds en alleen nog zinloos klapperende deuren. Ze liepen achter Deborah aan, die er opnieuw flink de pas in zette, en gingen naar binnen bij de dorpswinkel van FORMBY & SON, zoals in fraaie letters boven de deur was geschilderd. Louisa bekeek werktuigelijk de prentbriefkaarten terwijl Maisie helemaal opging in de etiketten van de grote, lege stopflessen die in nette rijen achter de toonbank stonden. Alleen al de namen deden je het water in de mond lopen: perendrupps, boterbabbelaars, toverballen, pepermuntkussentjes. Iedereen klaagde over het gebrek aan vlees en eieren, voedsel dat je echt nodig had, maar de rantsoenering van suiker leek soms wel het zwaarst.

Het was een kleine winkel en Louisa kon alles horen van het gesprek tussen Deborah en de man van wie ze aannam dat het meneer Formby was. De winkelier stond met keurig naar achteren gekamd haar in een groot bruin katoenen schort achter de toonbank. Deborah informeerde naar zijn vrouw.

‘Het gaat niet al te best, lady Andrew,’ antwoordde hij met het charmante Derbyshire-accent, dat Louisa begon te herkennen. ‘Ze is erg ongerust over onze Henry. Iedere dag zonder nieuws van hem is een slechte dag voor haar, wat ik er ook tegen in probeer te brengen.’

Deborah klakte begrijpend met haar tong. ‘Ja, mijn ouders zijn ook vreselijk bezorgd over mijn broer.’

‘Precies, net wat ik zeg. We zitten allemaal in hetzelfde schuitje.’

‘Maar toch,’ zei Deborah, ‘over je eigen kind maak je de meeste zorgen. Dat is niet meer dan normaal.’

Meneer Formby wierp een blik op Maisie. ‘Wil de kleine misschien een snoepje?’

Maisie keek naar Louisa – mocht het? Louisa knikte glimlachend.

Hij tikte tegen zijn neus, verdween even onder de toonbank en verscheen weer met een papieren zakje. ‘Niet verder vertellen, hè? Het is ons geheimpje.’

Met een ernstig gezicht nam Maisie het zakje aan. ‘Dank u wel, meneer,’ zei ze.

‘Waar kom je vandaan?’

‘Uit Londen. Ik ben vandaag met de trein gekomen. Met mijn mama.’

‘Aha,’ zei meneer Formby en hij keek naar Louisa. Ze stak even een hand omhoog.

‘En wat kom je hier doen?’

De vraag was direct, bijna scherp. Je moest er wel op antwoorden, wat Louisa een beetje zenuwachtig maakte. Londenaars stelden nooit zulke vragen. Ze antwoordde voor haar dochter. ‘We brengen de kerstdagen door bij lady Andrew.’

‘Aha, dat zal het zijn. Ik dacht dat ze misschien zo’n evacueetje was. Daar hebben we er hier al een paar van.’

‘Nee,’ zei Louisa vastberaden. Ze liep naar haar dochter en zette haar handen op haar schouders. ‘We zijn hier samen. We zullen terug moeten naar Londen. Ik werk namelijk.’ Ze wist dat het overdreven was om zo in de verdediging te schieten, maar ze kon er niets aan doen.

‘Oorlogswerk?’

‘Wat was dit? Een politieverhoor?’

‘Niet precies. Mijn man zit nu bij de Home Guard, maar we hebben een detectivebureau. In het nieuwe jaar moet ik verder met onze lopende zaken.’

Meneer Formby richtte zich in zijn volle lengte op en trok zijn wenkbrauwen zo ver omhoog dat ze bijna zijn haargrens raakten. ‘Die zien we hier niet vaak, moet ik zeggen.’

Deborah kreeg in de gaten hoe ongemakkelijk Louisa zich voelde. ‘Nee, dat klopt,’ kwam ze ertussen. ‘Maar met een beetje geluk hoeft mevrouw Sullivan hier niet aan het werk. In ons deel van de wereld gaat het er allemaal wat rustiger aan toe, denkt u ook niet?’

‘Zo is het maar net, lady Andrew.’ Meneer Formby tikte tegen

zijn denkbeeldige pet en ze vertrokken, hem ongetwijfeld achterlatend met de vraag wie hij als eerste zou vertellen over de opwindende nieuwe bezoeker van de streek.

Hoofdstuk twee

Louisa dacht dat ze zich had voorbereid op het formaat van Chatsworth. Dat had ze niet. Deborah babbelde erop los terwijl ze de doorgaande weg verlieten en onder een stenen poort door reden. In eerste instantie dacht Louisa dat het gewoon een zijweg was, maar toen ze nergens ander verkeer zag in het uitgestrekte parklandschap met hier en daar wat schapen, moest ze noodgedwongen constateren dat ze over een oprijlaan reden. Een heel lange oprijlaan. Het duurde minutenlang voor het huis zelfs maar in zicht kwam. En toen dat gebeurde kon Louisa zich niet beheersen: ze hapte luid genoeg naar adem om Deborah te onderbreken.

‘Ja, het is best een beetje intimiderend, hè?’ zei Deborah. ‘Ik ben ontzettend blij dat we er niet echt gaan wonen.’

‘Waarom niet?’ vroeg Louisa. Dit huis – een woord dat aan alle kanten tekort leek te schieten om zo’n reusachtige architectonische constructie te beschrijven – kon toch makkelijk ieder lid van de familie Cavendish herbergen.

‘De hertog en de hertogin gaan hier na de oorlog wonen, wanneer dat ook mag zijn. En uiteindelijk zal het worden nagelaten aan Billy, de oudste zoon. Andrew en mij wacht niets dan armoede, ben ik bang. Maar het is eerlijk gezegd een afschuwelijke plek. We weten niet eens zeker of het na de oorlog nog wel overeind staat. Alles brokkelt af, het dak lekt aan alle kanten, er zijn veel te veel...’

Louisa viel haar in de rede. ‘Ja, er zullen vast heel veel problemen zijn. Maar het is ook prachtig.’

Ze naderden het huis via een smalle brug over een rivier en had-

den nu een indrukwekkend uitzicht op het geheel, badend in het zachte licht van de ondergaande zon. De glooiende grasvelden waren decoratief omzoomd met volwassen, grote bomen en tussen de bosjes zag Louisa een folly, een sierbouwwerk. Langs de hele bovenkant van het huis, dat was opgetrokken uit zandkleurige baksteen, liep een stenen balustrade waarop enorme gebeeldhouwde amforen stonden. Tegen de gevel zag ze pilaren, beeldhouwwerken en andere dingen waar Louisa niet de juiste naam van kende. De hoge ramen glinsterden in het vervagende daglicht en alles leek even kolossaal en onverzettelijk, eeuwigdurend en allesbeheersend. Waar het niet op leek was een thuis.

Deborah reed door naar de achterkant van het huis, althans, dat nam Louisa aan; het zag er niet minder groots uit dan de zij- of voorkant of wat ze dan ook had gezien. Hier en daar waren wat tekenen van huiselijke activiteit: een lage muur, een poort die toegang tot een moestuin leek te geven, een glimp van een kas, een kruiwagen vol takjes en dode bladeren. Deborah parkeerde geroutineerd en nadat ze hun koffers hadden gepakt, volgden ze haar door een smalle deur naar binnen.

‘Ik laat jullie straks wel jullie kamers zien,’ zei Deborah. ‘We gaan eerst naar de bibliotheek om te kijken of er nog iets over is van de thee. We zijn aan de late kant, dus even duimen.’

Louisa keek naar Maisie, die tijdens de autorit stil en tevreden op een pepermuntkussentje had zitten zuigen, met het papieren zakje stevig in één hand geklemd. Ze zag een beetje wit. Louisa pakte haar andere hand en fluisterde dat ze bij elkaar op de kamer zouden slapen, wat weer wat kleur op haar wangen leek te brengen. De enige keer dat Maisie zo’n groot gebouw vanbinnen had gezien, moest tijdens hun bezoek aan het Natural History Museum zijn geweest.

Ze liepen door een aantal gangen, langs kamers waarvan de deuren uitnodigend op een kier stonden, en juist toen Louisa dacht dat de proporties van het huis vast minder angstaanjagend werden zodra je de weg wist, kwamen ze in een ruimte die goedbeschoofd een museumzaal was. Misschien was het wel de Sixtijnse Kapel. Louisa begon er serieus rekening mee te houden dat ze in een boek

van H.G. Wells was beland en met een vliegende auto naar Rome was getransporteerd. Aan de andere kant van de zaal bevond zich een brede trap naar een galerij met een overvloedig versierde, zwart-gouden balustrade, die langs twee van de meterslange wanden liep. De vloer was van zwart-wit geblokt marmer en langs de muren stonden pilaren met marmeren bustes. In de enorme open haard brandde een groot vuur, dat echter weinig uitrichtte tegen de ijzige kou in de ruimte. Onderaan de trap stond nogal onhandig en om onduidelijke redenen een plomp orgeltje. Maar dit alles was niets, een soort voorprogramma van de hoofdattractie die bestond uit een gigantisch barok schilderij dat één hele wand vanaf ooghoogte besloeg en overging in het plafond dat zich boven hun hoofden uitstrekte. Het was beschilderd met weelderige taferelen van wolken, zwanen en engelen en bijna naakte mannen en vrouwen die gehuld waren in losse rode doeken.

‘Ik ken zoiets alleen maar uit boeken of de National Gallery,’ zei Louisa. Maisie keek ook omhoog, haar duim roerloos in haar openhangende mond.

‘Ja, het is best apart, hè?’ zei Deborah. ‘Ze hebben het onlangs gerestaureerd. Een paar jaar geleden was het helemaal doorgezakt en viel het bijna naar beneden. Kun je ’t je voorstellen?’

Dat kon Louisa niet.

‘Dit wordt de Painted Hall genoemd,’ ging Deborah verder. ‘De school gebruikte de ruimte als kapel, vandaar het orgel. Alle gangen komen hier zo’n beetje samen, dat helpt als je je wilt oriënteren. De bibliotheek is boven, meteen links.’

Ze liepen naar de trap, maar toen ze bij de eerste trede kwamen, hoorden ze een kuchje. Alle drie draaiden ze zich om en zagen achter zich, midden in de hal, de indrukwekkende gestalte van een lange butler die even soepel en geluidloos was binnengekomen als een zwaan die op het water landt.

‘O, Ellis,’ zei Deborah. Haar stem trilde even. ‘Neem me niet kwalijk, we zijn door de achterdeur gekomen. Ik wilde je niet storen.’

Ellis knikte kort. ‘Het is niet nodig dat mevrouw zich verontschuldigt. Ik ben er om te worden gestoord.’